

mand — tænk Dem saa af den døendes Mund at høre saadanne Ord som: „Skal De vaage hos os? Gid jeg saa maatte dø i Nat!“ Det er min faste Overbevisning, at opnaar et Menneske ikke den Lykke at have Ægtefælle og Børn at leve for, er der intet, der kan udfylde Livet som en Læges eller en Sygeplejerskes Gjærning. Og vil De blot tage „det interessante“ ved Sygeplejen i Betragtning, vil De ogsaa føle Dem tilfredsstillet. Selv om vi kun faa et lille Indblik i vort Legemes indviklede og dog saa vel ordnede Bygning, ville vi dog komme til at beundre den; og saa at lære nogle af dens mange Fjender at kende, og disses forskellige Maade at arbejde paa, naar de ville os tillivs; og endelig at kende nogle af de Midler, hvormed vi forsvare os, bevidst og med Held at kunne tage Kampen op, — det tør nok kaldes „interessant“! Og husk: lidt Held have vi altid med os, noget kunne vi altid udrette: lykkes det os end ikke at holde det flygtende Liv tilbage, kunne vi end ikke frelse en ødelagt Legemsdel fra at fjærnes ved Operatørens Kniv, kunne vi end ikke altid overvinde Smerterne, maa vi se vore kæreste bukke under for Lidelser, der skære os i Hjærtet, saa kunne vi dog bringe Lindring, fjærne nogle af de tusinde Smaapinsler.

3 Komme vi nu til det tredie Spørgsmaal: „hvorvidt en Sygeplejerskes Stilling er anset?“ — ja saa maa vi svare, at den allerede er „ret anset“. Og jeg vil føje til som min fulde Overbevisning, at Sygeplejerskens Gjærning sikkert i Løbet af faa eller mange Aar vil skænke sine Udøvere en Anseelse, der ikke vil komme til at staa langt tilbage for Lægens, det bliver blot vor egen Sag hurtigere at føre den op mod dette Maal. Jeg spaar Sygeplejerskerne engang i Fremtiden en Plads lige efter Lægerne. Men for at naa den Plads, maa der arbejdes.

Ved at sige, at der maa arbejdes, mener jeg ikke alene, at den enkelte Sygeplejerske maa udføre sit Arbejde ligesaa kærligt og samvittighedsfuldt, som det hidtil er gjort. Jeg mener, at vore Plejersker — og navnlig de ledende iblandt dem — maa vænne sig til den Tanke, at *Sygeplejerskernes hele Forhold, hele Stilling, hele Maade at arbejde paa maa ordnes af Sygeplejerskerne selv.* Dette store Kapitel skal ikke fuldstændig overlades Mændene, i dette Tilfælde Læger og Hospitalsdirektioner, thi om disse end selvfølgelig maa tage Bestemmelsen om, hvorledes Ordningen paa Hospitalerne skal være, saa maa det dog være Plejerskerne, der ere fuldstændig inde i det daglige Arbejde, der maa fremkomme med Forslagene. De Læger, der ere ansatte paa Hospitalerne, have deres Tid og Kræfter fuldt optagne af de syges Behandling,